

ставать отъ да си не отвърнѣтъ за обида-та, която са истеглили.

Отъ туй що изрекохмы става явно, че никога не трѣба да искамы да сторимъ зло нѣкому быль по слабъ или по силенъ, като примыслямы, че и нему може да му прилѣгне нѣкога да си отмести и да ни направи по голѣмо зло. И не токо ный самы не трѣба да обиждамы кого-да е, но нито кога видимъ че другъ нѣкой обижда нѣкого, не трѣба да са радвамы; защото туй е свойственно на зло-нравны-тъ дѣца да са смѣютъ, кога видятъ нѣкого, че безчести, псува, подиграва или са гаври и руга другиго; трѣба даже да скѣрбимъ и да жяли душы та ны за туй, и да са мжчимъ, ако е възможно, да възбранимъ зло-то.

Ще пыта обаче нѣкой: но ако другъ нѣкой стори намъ зло или на обиди, какво трѣба да правимъ, не са ли пада да му отмѣстимъ? — Не, не са пада; но прѣди да стане зло-то, трѣба да са мжчимъ да са запазимъ, и да го възпрѣмъ да не става; ако ли е станало или стане, най-добрѣ да прощавамы великодушно; инакъ трѣба да прибѣгвамы при онѣзи кои-то иматъ власть, за да ни намѣрятъ правдж тж, и самы ный да си неотмѣствамы.

Туй дѣто да прощава нѣкой досажденія-та, и да са старай еще да прави добро на досадителитъ, то е най благородно и най великодушно дѣло; Кога че напроотивъ отмѣстваніе то е достохулно и звѣрско дѣло; защо то на звѣрове тѣ е свойственно да са раслютяватъ изведнѣжъ и да хапятъ оногось кой-то ги дразни, освѣнъ туй еще отмѣстеніе-то много пжтя докарва по-голѣма повреда на оногось който си отмѣства.